

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B1-11C/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120210835
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Líšková
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1120210835.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobkyne: A. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E. F., zastúpenej JUDr. Lubomírom Müllerom, usadeným euroadvokátom, Nábrežie sv. Metoda 120/14, 971 01 Prievidza, adresa na doručovanie: F. XXXX/X, XXX XX C. X, G. E., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, 813 11 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 6,70 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 03.07.2020, doručenu Okresnému súdu Bratislava I dňa 03.07.2020 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV), domáha od žalovaného zaplatenia odškodnenia 6,70 eur (paušálnej náhrady trov trestného konania podľa § 23 ods. 1 písm. c/ zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii) s úrokom 5,00% od 16.11.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila ustanoveniami § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 125/1996 Z. z."), § 4, § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 119/1990 Zb."), čl. 36 ods. 3 Listiny základných práva a slobôd, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 9 ods. 5, čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (č. 120/1976 Zb.), § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a tým, že Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 84/1974 zo dňa 23.04.1974 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 8To 439/1974-25 zo dňa 31.05.1974, ktoré žalobkyňa nepredložila spolu so žalobou, bola žalobkyňa uznaná vinnou z prečinu proti socialistickému spoluzitiu podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Zb. a bol jej uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov nepodmienečne. Trest bol vykonaný od 05.09.1974 do 05.12.1974. Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3Nt 13/2016 zo dňa 02.08.2017, ktoré žalobkyňa predložila spolu so žalobou, boli hore uvedené rozhodnutia zrušené podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. a trestné stíhanie proti žalobkyňi bolo zastavené podľa § 2 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení. Dňa 15.05.2018 požiadala žalobkyňa o odškodnenie v položke náhrada trestného konania vo výške 6,70 eur. Žiadosť o odškodnenie zo dňa 15.05.2018 žalobkyňa predložila spolu so žalobou. Žalovaný dňa 18.06.2018 odmietol žalobkyňi priznať akékoľvek odškodnenie s odôvodnením, že "so zrušením či zmiernením trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. nie je spojené odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. Zároveň je nutné dodať, že zákon č. 125/1996 Z. z. žiadnym spôsobom neupravuje náhradu škody." Oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 18.06.2018 predložila žalobkyňa

spolu so žalobou. Žalobkyňa uviedla, že konanie podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. sa uskutočňuje v nadväznosti na ustanovenie "§ 4 a nasl. zákona č. 119/1990 Zb.", čo znamená, že po zrušení odsudzujúceho rozsudku a zastavení trestného stíhania má rehabilitovaná osoba nadväzujúci nárok na odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení. Výklad žalovaného, že ten, kto bol nevinne väznený a potom bol rehabilitovaný podľa zákona č. 125/1996 Z. z., nemá na žiadne odškodnenie nárok, je podľa žalobkyne v priamom rozpore s právom na odškodnenie podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (č. 120/1976 Zb.). Podľa názoru žalobkyne je výklad žalovaného aj v priamom rozpore s jeho vlastným konaním, lebo svojou odpoveďou zo dňa 12.06.2001 priznal odškodnenie H. I., ktorý bol Uznesením Vojenského obvodného súdu Prešov sp. zn. 1Nt 368/97 zo dňa 25.02.1998 rovnako rehabilitovaný podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. Žalobkyňa zastala názor, že výklad žalovaného je aj v rozpore s Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018 zo dňa 24.06.2020, ktorým boli žalobkyňi priznané iné odškodňovacie položky. Žalobkyňa uviedla, že ustanovenie § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. je prakticky identické s ustanovením § 6 českého zákona č. 198/1993 Sb. a Ministerstvo spravodlivosti Českej republiky v takýchto prípadoch odškodnenie bez problémov priznáva. Poukázala pritom na Uznesenie Okresného súdu Kutná Hora sp. zn. Rt 1/2008 zo dňa 16.02.2009 a 07.05.2009 a následnú odpoveď Ministerstva spravodlivosti Českej republiky zo dňa 16.12.2009, a na Uznesenie Okresného súdu Ostrava č. k. Rt 3/2009-85 zo dňa 11.03.2010 a následnú odpoveď Ministerstva spravodlivosti Českej republiky zo dňa 22.11.2010. Žalobkyňa tieto rozhodnutia nepredložila spolu so žalobou. Ďalej poukázala na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So 143/2008 zo dňa 20.08.2009 vo veci H. J., podľa ktorého je neprípustné vykladať zákony prameniace z doby spoločného československého štátu v jednej nástupníckej krajine v prospech poškodených a v druhej v ich neprospech, ktorý taktiež nepredložila. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neuspokojil nárok žalobkyne do 6 mesiacov od padania žiadosti, žiada žalobkyňa úrok z omeškania odo dňa uplynutia 6 mesiacov podľa § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom na dva rozsudky Okresného súdu Bratislava I a dva rozsudky Krajského súdu v Bratislave, ktoré nepredložila. Záverom žalobkyňa uviedla, že skutková podstata veci nie je sporná, ide len o právne posúdenie, preto navrhla, aby súd rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.

2. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám vyjadril vo Vyjadrení žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021 žiadajúc žalobu v celom rozsahu zamietnuť a nepriznať žalobkyňi náhradu trov konania. Žalovaný výslovne uviedol, že si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania. Žalovaný mal za to, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky postupovalo správne, keď oznámením č. 33611/2018/143 zo dňa 18.06.2018 nevyhovelo žiadosti o odškodnenie v celom rozsahu z dôvodu, že na priznanie odškodnenia absentuje právny titul. Žalovaný v prvom rade poukázal na zámer samotného zákona č. 125/1996 Z. z. vyjadrení v dôvodovej správe: "Význam tohto zákona spočíva predovšetkým v morálnom zadosťučinení odporcom totalitného komunistického režimu v poukazaní na zločinnosť ideológie, na ktorej bol tento systém založený, a taktiež vyslovuje aj dôležitú zásadu civilizovaného právneho štátu, aby žiaden zločin nezostal nepotrešaný. ... Navrhovaný zákon nestanovuje pre obeť komunistického systému nijaké materiálne pôžitky a nemá nároky na štátny rozpočet, vyjmúc prípadov, keď vláda je zmocnená, aby v niektorých prípadoch napravila niektoré krivdy spáchané na odporcoch komunistického režimu, najmä v oblasti sociálnej, zdravotnej, alebo finančnej." Citujúc ustanovenie § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. s dôrazom na jeho poslednú vetu: "Na účely tohto konania sa primerane použijú ustanovenia § 4 a nasl. zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii.", žalovaný deklaroval nemožnosť stotožnenia sa s výkladom žalobkyne, že citované ustanovenie je potrebné vykladať tak, že po zrušení rozsudku a zastavení trestného stíhania má "rehabilitovaná" osoba automaticky nárok aj na odškodnenie podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. Žalovaný naopak zastal názor, že zákon č. 125/1996 Z. z. odkazuje na zákon č. 119/1990 Zb. len pokiaľ ide o proces samotného zrušenia rozsudku, čo vyplýva z formulácie "na účely tohto konania", avšak so zrušením či zmiernením trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. nie je spojené odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. Žalovaný mal za to, že uvedený výklad žalovaného napokon podporuje aj následné ustanovenie § 6 zákona č. 125/1996 Z. z. v zmysle ktorého, zmiernenie niektorých krivd spáchaných na odporcoch komunistického režimu a na osobách, ktoré boli postihnuté jeho perzekúciami, upraví osobitný zákon. Z uvedených skutočností je, podľa názoru žalovaného, zrejmé, že zákon č. 125/1996 Z. z. nepredpokladá s akýmkoľvek materiálnym odškodnením, ale jeho podstatou je morálne zadosťučinenie, ktorému sa žalobkyňi dostalo Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3Nt 13/2016 zo dňa 02.08.2017, ktorým bol zrušený

odsudzujúci Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 84/1974 zo dňa 23.04.1974 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 8To 439/1974-25 zo dňa 31.05.1974. Na margo tvrdenia žalobkyne, že výklad žalovaného, že kto vykonal trest odňatia slobody a následne bol "rehabilitovaný" podľa zákona č. 125/1996 Z. z., nemá nárok na žiadne odškodnenie, je v priamom rozpore s právom na odškodnenie podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práva a slobôd, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 9 ods. 5 a čl. 14 ods. 6 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, žalovaný uviedol, že predmetnému tvrdeniu žalobkyne nemožno prikladať žiadnu váhu, keďže ani jeden z ňou uvedených právnych predpisov nezakladá priamo nárok na odškodnenie, ale odkazuje na osobitný predpis, pričom žiaden z právnych predpisov platných v Slovenskej republike žalobkyni za daných skutkových okolností odškodnenie neumožňuje. Vo vzťahu k poukázaniu žalobkyne na obdobný prípad z roku 2001, v ktorom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky priznalo žiadateľovi odškodnenie, žalovaný uviedol, že nie je možné automaticky prezumovať správnosť takého postupu ministerstva v minulosti, a že aj aplikačná prax ministerstva sa vyvíja, a s odkazom na prednesenú argumentáciu, považuje aktuálny postup ministerstva za správny. V súvislosti s poukázaním žalobkyne na doposiaľ neprávoplatný Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018 zo dňa 24.06.2020, žalovaný zdôraznil, že proti označenému rozsudku podal dňa 31.07.2020 odvolanie, pričom toto konanie stále prebieha a nebolo ku dňu spísania vyjadrenia žalovaného k žalobe právoplatne skončené. Z toho dôvodu nie je, podľa žalovaného, možné uvedenému argumentu sine qua non vyhovieť. Žalovaný predniesol argumentáciu spochybňujúcu závery Rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018 zo dňa 24.06.2020: Okrem vyššie uvedeného má žalovaný za to, že pre odškodnenie žalobkyne neexistuje ani žiaden ústavný rámec, resp. že odškodnenie žalobkyne nie je predmetom úpravy základných práv a slobôd v Ústave Slovenskej republiky. Čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky upravuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V zmysle čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa práv uvedených v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Nieto ustanovenia zákona, ktoré by žalobkyni v súvislosti s danými skutkovými okolnosťami priznávalo odškodnenie v sume 6,70 eur podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. Zároveň v skutkových okolnostiach prípadu nieto ani žiadneho nezákonného rozhodnutia. Žalovaný zdôraznil, že žiaden zákon v skutkových okolnostiach tohto prípadu odškodnenie žiadateľky neupravuje. Okruh prípadov, na ktoré sa vzťahujú súdne rehabilitácie podľa zákona č. 119/1990 Zb. a prípadov, na ktoré sa vzťahuje zrušenie alebo zmiernenie trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. je rozdielny, preto nie je dôvod spochybňovať prístup zákonodarcu, ktorý so súdnou rehabilitáciou podľa zákona č. 119/1990 Zb. spojil i priznanie primeraného odškodnenia (popri spoločenskej rehabilitácii), no so zrušením alebo zmiernením trestu podľa zákona č. 125/1996 Z. z. spojil len morálne zadost'učinenie. Okrem toho, kým v prípadoch súdnych rehabilitácií podľa zákona č. 119/1990 Zb. dochádza k zrušeniu odsudzujúceho rozsudku, na základe § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. dochádza len k zmierneniu alebo zrušeniu trestu bez zrušenia samotného rozhodnutia o vine. Aj táto skutočnosť odôvodňuje rozdielnosť nárokov, ktoré sú spojené so súdnou rehabilitáciou (materiálne odškodnenie) a zrušením alebo zmiernením trestu podľa zákona č. 125/1996 Z. z. Žalovaný mal za to, že v úprave zákona č. 125/1996 Z. z. neexistuje žiadna medzera, ktorú by bolo potrebné vyplňať výkladom. Preto, ak tento zákon odškodnenie neupravuje, práve naopak, ani v dôvodovej správe ho nepredpokladá, a pri odkaze na zákon č. 119/1990 Zb. hovorí len o primeranom použití § 4 a nasl. zákona č. 119/1990 Zb., neexistuje žiaden právny základ, na podklade ktorého by žiadateľovi bolo možné priznať odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. Ak by zákonodarca pri zmiernení alebo zrušení trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. mal záujem priznať odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb., nepochybne by na túto úpravu odkázal, resp. by jednoznačne uviedol, že pri odškodnení sa postupuje primerane podľa tohto ustanovenia. Napokon, ak by zákonodarca predmetným zákonom mal záujem rozšíriť okruh osôb, ktorým patrí odškodnenie podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. o osoby, v prípade ktorých dôjde k zmierneniu alebo zrušeniu trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z., nemohla by dôvodová správa konštatovať, že zákon č. 125/1996 Z. z. nemá nároky na štátny rozpočet. Žalovaný považoval za dôležité opätovne poukázať na zámer samotného zákona č. 125/1996 Z. z. vyjadrený v dôvodovej správe, ktorú citoval vyššie. Žalovaný mal teda za to, že zákon č. 125/1996 Z. z. odkazuje na zákon č. 119/1990 Zb. len pokiaľ ide o proces samotného zrušenia rozsudku, čo vyplýva z formulácie "na účely tohto konania", avšak so zrušením či zmiernením trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. nie je spojený žiaden nárok na odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. Ani zákon č. 119/1990 Zb. a ani zákon č. 125/1996 Z. z. neupravujú medze, v ktorých by bolo možné pri skutkových okolnostiach tohto prípadu priznať žalobkyni akékoľvek odškodnenie. Príklady aplikačnej praxe Ministerstva spravodlivosti Českej republiky, na ktoré žalobkyňa poukázala, žalovaný označil za de iure úplne irelevantné v prejednávanej veci. Sumarizujúc

vyššie uvedené, zastal žalovaný názor, že žalobkyňa v konaní nemôže byť úspešná, keďže za opísaných skutkových okolností nie je daný právny titul jej nároku.

3. Súd získal vedomosť o Vyjadrení žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021 až počas pojednávania konaného dňa 02.06.2022, kedy žalovaný súdu oznámil, že vyjadrenie k žalobe zaslal súdu elektronicky dňa 08.11.2021. Po oboznámení sa s obsahom listín prináležiacich k sporu sp. zn. 11C/27/2020, obsahnutých v elektronickom súdnom registri, súd zistil, že sa v ňom nenachádza elektronické podanie žalovaného zo dňa 08.11.2021. Žalovaný preto doručil súdu na pojednávaní dňa 02.06.2022 krátkou cestou jedno vyhotovenie Vyjadrenia žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021, ktoré súd zažurnalizoval do spisu ako č. I. 35 - 38.

4. Riadne a včas predvolaný advokát žalobkyne sa na pojednávanie konané dňa 02.06.2022 nedostavil, pričom svoju neúčast' aj neúčast' žalobkyne ospravedlnil elektronickým podaním zo dňa 30.05.2022 nazvaným "Žaloba o odškodnení - 6,70 eur s príslušenstvom - omluva a návrhy", datovaným 28.05.2022 (č. I. 23 - 33), v ktorom uviedol, že ospravedľuje svoju neúčast' a neúčast' žalobkyne na pojednávaní z dôvodu, že cestovné náklady by mnohonásobne prevýšili hodnotu sporu (6,70 eur), a že súhlasia s prejednaním veci bez ich osobnej účasti. Súd preto pojednával v neprítomnosti advokáta žalobkyne podľa § 180 CSP. V elektronickom podaní advokáta žalobkyne zo dňa 30.05.2022, nazvanom "Žaloba o odškodnení - 6,70 eur s príslušenstvom - omluva a návrhy", datovanom 28.05.2022 (č. I. 23 - 33), navrhla žalobkyňa konanie prerušiť podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v spore sp. zn. 11C/27/2020.

5. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 02.06.2022 zotrval na tvrdeniach obsahnutých vo Vyjadrení žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021 a súhlasil s prerušením konania až do času, kým nebude právoplatne rozhodnuté o jeho odvolaní proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018 zo dňa 24.06.2020, ktorým súd vyhovel žalobe s identickými stranami sporu a totožným predmetom sporu. Na základe návrhu žalobkyne na prerušenie konania, súhlasu žalovaného s prerušením konania, a zistenia, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018 sa rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní (V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C/27/2020 sa žalobkyňa domáha od žalovaného zaplataenia odškodnenia 6,70 eur s úrokom 5,00% od 16.11.2018 do zaplataenia a náhrady trov konania. V súdom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018, sa tá istá žalobkyňa domáha od toho istého žalovaného odškodnenia 266,94 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Okresný súd Bratislava I rozhodol v spore vedenom pod sp. zn. 19C/15/2018 Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018 zo dňa 24.06.2020, ktorým žalobe vyhovel v prvom výroku enunciatu rozsudku, a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v pomere 100% v druhom výroku enunciatu rozsudku. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom odvolací súd doteraz nerozhodol. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C/27/2020 nie medzi stranami sporná vec po skutkovej stránke a v otázke výšky nároku. Vec je medzi stranami sporná po právnej stránke. Vyriešenie právnej stránky veci v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018 má význam pre rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/27/2020, nakoľko právoplatné rozhodnutie v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018 bude mať význam pre rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/27/2020) súd konanie prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018 uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 02.06.2022 v súlade s ustanovením § 164 CSP. Po tom, čo súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým konanie prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018, a oznámil, že uznesenie podľa § 164 CSP vyhotoví písomne a doručí neprítomnému advokátovi žalobkyne a žalovanému, pretože je proti nemu prípustné odvolanie (§ 235 ods. 2 CSP), udelil žalovaný súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP (poznámka súdu: aj žalobkyňa súhlasila s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania v bode VII. žaloby).

6. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/27/2020-43 zo dňa 02.06.2022, ktorým súd konanie prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018, nadobudlo právoplatnosť dňa 24.08.2022. Spolu s Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/27/2020-43 zo dňa 02.06.2022 doručil súd advokátovi žalobkyne Vyjadrenie

žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021 s výzvou, aby sa k nemu vyjadril v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, ak to považuje za potrebné, a Zápisnicu o pojednávaní zo dňa 02.06.2022.

7. Žalobkyňa sa k Vyjadreniu žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021, resp. k vyjadreniu žalovaného na pojednávaní konanom dňa 02.06.2022, nevyjadrila.

8. Uznesením Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-11C/27/2020 zo dňa 24.01.2025, právoplatným dňa 05.02.2025, rozhodol súd o pokračovaní v konaní, ktoré bolo prerušené Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/27/2020-43 zo dňa 02.06.2022, právoplatným dňa 24.08.2022, podľa ustanovenia § 165 ods. 1 CSP, keďže odpadla prekážka, pre ktorú bolo konanie prerušené, nakoľko súd zistil, že vo veci vedenej na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018 (do 31.05.2023 vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018) bolo rozhodnuté Rozsudkom Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-19C/15/2018-152 zo dňa 06.03.2024, právoplatným a vykonateľným dňa 01.05.2024, tak, že súd žalobu zamietol a žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9. Z pripojeného Rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-19C/15/2018-152 zo dňa 06.03.2024, právoplatného a vykonateľného dňa 01.05.2024 (č. l. 63 - 66 spisu), vyplýva, že v súdom konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018 (do 31.05.2023 vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/15/2018), v ktorom sa tá istá žalobkyňa domáhala od toho istého žalovaného odškodnenia 266,94 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, bol Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/48/2021-118 zo dňa 15.12.2022, právoplatným a vykonateľným dňa 10.03.2020, na odvolanie žalovaného, zrušený Rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/15/2018-88 zo dňa 24.06.2020 (ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel v prvom výroku enunciatu rozsudku, a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v pomere 100% v druhom výroku enunciatu rozsudku) a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, vyslovil pre súd prvej inštancie záväzný právny názor, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou domáhať sa odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko odsudzujúce rozhodnutie bolo zrušené podľa zákona č. 125/1996 Z. z., a že súd prvej inštancie má žalobkyňou uplatnený nárok posúdiť v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. Nakoľko v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/27/2020 (do 31.05.2023 vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C/27/2020) nie je medzi stranami sporná vec po skutkovej stránke a v otázke výšky nároku, ale vec je medzi stranami sporná po právnej stránke, a vyriešenie právnej stránky veci v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018 má význam pre rozhodnutie Mestského súdu Bratislava IV v spore vedenom pod sp. zn. B1-11C/27/2020, je právny názor vyslovený odvolacím súdom v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018, t. j. právny názor, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou domáhať sa odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko odsudzujúce rozhodnutie bolo zrušené podľa zákona č. 125/1996 Z. z., a že súd prvej inštancie má žalobkyňou uplatnený nárok posúdiť v intenciách zákona č. 58/1969 Zb., záväzným právnym názorom (§ 391 ods. 2 CSP) aj v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/27/2020.

10. Podľa Čl. 12 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP"), na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

12. Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

13. Žalobkyňa súhlasila s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania v bode VII. žaloby. Žalovaný súhlasil s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP na pojednávaní konanom dňa 02.06.2022. Vzhľadom na to súd na prejednanie sporu, v súlade s citovaným ustanovením § 177 ods. 2 písm. b) CSP, nenariadil pojednávanie, a v zmysle citovaného ustanovenia § 219 ods. 3 CSP rozsudok verejne vyhlásil dňa 07.08.2025 o 11:00 hod. Oznámenie o mieste a

čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli Mestského súdu Bratislava IV, pracovisko Prokofievova 6 - 12, Bratislava - Petržalka, dňa 22.07.2025 a zverejnené na webovej stránke Mestského súdu Bratislava IV dňa 22.07.2025. Žiadna zo strán nepožiadala súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Strany sporu ani advokát žalobkyne sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

14. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi tvoriacimi súčasť spisového materiálu vzťahujúceho sa na daný spor, opísanými v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia rozsudku; Rozsudkom Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-19C/15/2018-152 zo dňa 06.03.2024, právoplatným a vykonateľným dňa 01.05.2024 (č. I. 63 - 66 spisu); a výpoveďou žalovaného na pojednávaní dňa 02.06.2022, na ktorom žalovaný udelil súhlas s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP; z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

15. Medzi stranami nebola vec sporná po skutkovej stránke a v otázke výšky nároku. Vec bola medzi stranami sporná po právnej stránke.

16. Z nesporných skutkových okolností je zrejmé, že žalobkyňa bola Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 84/1974 zo dňa 23.04.1974 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 8To 439/1974-25 zo dňa 31.05.1974 uznaná vinnou z prečinu proti socialistickému spoluzitiu podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Zb. o prečinoch a bol jej uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorý vykonala od 05.09.1974 do 05.12.1974. Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3Nt 13/2016 zo dňa 02.08.2017, právoplatným dňa 02.08.2017, boli hore uvedený odsudzujúci rozsudok v spojení s hore uvedených uznesením odvolacieho súdu zrušené podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. a trestné stíhanie pre daný skutok (za ktorý žalobkyňa už trest odňatia slobody vykonala) bolo zastavené podľa § 2 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. Žalobkyňa požiadala Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o odškodnenie v položke náhrada trestného konania vo výške 6,70 eur Žiadosťou o odškodnenie zo dňa 15.05.2018. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Žiadosť o odškodnenie zo dňa 15.05.2018 nevyhovelo v Oznámení o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 18.06.2018, z dôvodu, že nie je daný právny titul pre priznanie odškodnenie uplatneného podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. odkazuje na zákon č. 119/1990 Zb. len pokiaľ ide o proces samotného zrušenia rozsudku, čo vyplýva z formulácie "na účely tohto konania", avšak so zrušením či zmiernením trestu podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. nie je spojené odškodnenie v položkách podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb., a zákon č. 125/1996 Z. z. žiadnym spôsobom neupravuje náhradu škody.

17. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 119/1990 Zb."), účelom zákona je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdošti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

18. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb., činy, ktoré smerovali k uplatneniu práv a slobôd občanov zaručených ústavou a vyhlásených vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv a v nadväzujúcich medzinárodných paktov o občianskych a politických právach, boli česko-slovenskými trestnými zákonmi vyhlásené za trestné v rozpore s medzinárodným právom a medzinárodnému právu odporovalo aj ich trestné stíhanie a trestanie.

19. Podľa § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb., nárok na odškodnenie zahŕňa najmä: c) náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov.

20. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb., pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

21. Podľa § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 125/1996 Z. z."), súd na návrh zruší alebo zmierni trest uložený za trestný čin, na ktorý sa nevzťahuje rehabilitácia podľa zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov, ak sa v priebehu konania preukáže, že konanie odsúdeného smerovalo k ochrane základných ľudských a občianskych práv a slobôd nie zjavne neprimeranými prostriedkami. Na účely tohto konania sa primerane použijú ustanovenia § 4 a nasl. zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii.

22. Podľa Čl. 46 ods. 3 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

23. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb."), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

24. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod žaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

25. Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

26. Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

27. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

28. Doterajšia spornosť ohľadom právnej stránky veci bola odstránená pre súd prvej inštancie v tomto spore záväzným právnym názorom odvolacieho súdu v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018, do právoplatného skončenia ktorého bolo konanie vedené na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/27/2020 prerušené podľa § 164 CSP Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/27/2020-43 zo dňa 02.06.2022, právoplatným dňa 24.08.2022, vysloveným odvolacím súdom v Uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/48/2021-118 zo dňa 15.12.2022, právoplatnom a vykonateľnom dňa 10.03.2020, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou domáhať sa odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko odsudzujúce rozhodnutie bolo zrušené podľa zákona č. 125/1996 Z. z., a že súd prvej inštancie má žalobkyňou uplatnený nárok posúdiť v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. Nakoľko v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/27/2020 nie je medzi stranami sporná vec po skutkovej stránke a v otázke výšky nároku, ale vec je medzi stranami sporná po právnej stránke, a vyriešenie právnej stránky veci v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018 má význam pre rozhodnutie Mestského súdu Bratislava IV v spore vedenom pod sp. zn. B1-11C/27/2020, je právny názor vyslovený odvolacím súdom v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018, t. j. právny názor, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou domáhať sa odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko odsudzujúce rozhodnutie bolo zrušené podľa zákona č. 125/1996 Z. z., a že súd prvej inštancie má žalobkyňou uplatnený nárok posúdiť v intenciách zákona č. 58/1969 Zb., záväzným právnym názorom (§ 391 ods. 2 CSP) aj v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/27/2020.

29. Žalobkyňa bola pôvodne odsúdená pre prečin proti socialistickému spolužitiu podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/1969 Zb. o prečinoch. Zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov sa však na tento prečin nevzťahoval. K zrušeniu tohto odsúdenia došlo až v prieskumnom konaní na základe § 5 zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému v znení neskorších predpisov, pričom predpokladom na zrušenie tohto odsúdenia je preukázanie, že konanie odsúdeného smerovalo k ochrane základných ľudských a občianskych práv a slobôd nie zjavne neprimeranými prostriedkami.

30. Rešpektujúc záväzný právny názor (§ 391 ods. 2 CSP) odvolacieho súdu v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018, vyslovený v Uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/48/2021-118 zo dňa 15.12.2022, právoplatnom a vykonateľnom dňa 10.03.2020, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou domáhať sa odškodnenia podľa zákona č. 119/1990 Zb., nakoľko odsudzujúce rozhodnutie bolo zrušené podľa zákona č. 125/1996 Z. z., a že súd prvej inštancie má žalobkyňou uplatnený nárok posúdiť v intenciách zákona č. 58/1969 Zb., posúdil súd uplatnený nárok aj v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona je kumulatívne splnenie zákonných podmienok, ktorými sú existencia titulu (nezákonného rozhodnutia), vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. V konaní nebola sporná existencia titulu, ktorý je Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 84/1974 zo dňa 23.04.1974. V nadväznosti na zrušenie uvedeného odsudzujúceho rozsudku žalobkyňa žiadala náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov trestného konania, pričom vychádzala z paušálnej sumy uvedenej v citovanom ustanovení § 23 ods. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Zb. Ako to vyplýva aj zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v spore vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/15/2018, vysloveného v Uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/48/2021-118 zo dňa 15.12.2022, právoplatnom a vykonateľnom dňa 10.03.2020, odškodnenie podľa zákona č. 119/1990 Zb. žalobkyňi nepatrí a § 23 ods. 1 nemožno na prejednávajúcu vec aplikovať. Podstatnou skutočnosťou je, že predmetné ustanovenie umožňuje oprávneným osobám žiadať odškodnenie v rozsahu stanovenej paušálnej sumy, teda bez potreby preukazovať výšku týchto nárokov. Vo vzťahu k uplatňovanému nároku žalobkyňa neuviedla žiadne ďalšie tvrdenia ohľadne jeho vzniku a netvrdila a ani nepreukázala skutočnú výšku nároku na náhradu trov trestného konania.

31. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že žalobkyňa nepreukázala vznik a výšku uplatneného nároku na náhradu trov trestného konania, preto ani nedošlo k naplneniu predpokladov stanovených zákonom č. 58/1969 Zb. na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, z ktorého dôvodu súd žalobu zamietol v I. výroku enunciatu rozsudku.

32. Záverom súd dodáva, že poukazovanie žalobkyne na rozhodnutia súdov Českej republiky sú nepochybne inšpiratívne vzhľadom na príbuznosť právnej úpravy a možno v rámci argumentácie využiť úvahy v nich uvedené, nemožno ich však považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky a poukazovať na ne ako judikáty, ergo výklad zákona, od ktorého možno odvodzovať právnu istotu adresáta právnych noriem platných v Slovenskej republike.

33. Taktiež poukazovanie žalobkyne na rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré nie sú judikátmi (t. j. neboli ako rozhodnutia zásadného významu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), je bez zásadnejšieho právneho významu, nakoľko takéto rozhodnutia sú záväznú len pre strany sporu, ktorých sa týkajú, a nemajú odporúčací charakter pre budúce rozhodnutia v skutkovo a právne obdobným sporoch, ako je tomu v prípade judikátov. A aj v prípade uplatňovania judikátov sú súdy vždy povinné brať zreteľ na osobitosti každého jedného sporu zvlášť.

II.

34. O nároku žalovaného na náhradu trov konania rozhodol súd v II. výroku enunciatu rozsudku podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

35. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. Žalovaný mal vo veci plný úspech, keďže súd žalobu zamietol, preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania potrebných na účelne bránenie práva proti žalobkyni, ktorá vo veci úspech nemala, v plnom rozsahu (t. j. v rozsahu 100%). Nakoľko však žalovaný vo Vyjadrení žalovaného k žalobe zo dňa 08.11.2021 výslovne uviedol, že si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania, rozhodol súd o nároku žalovaného na náhradu trov konania tak, ako je uvedené v II. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni.

Poučenie:

Proti I. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti II. výroku enunčiátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie

(§ 366 CSP).